

— Да си кажа правото — азъ дойдохъ въ София толкова за покупките и празниците, колкото и да прѣкарамъ нѣколко дѣня съ васъ! — заявяваше тя открито. — Вий така ми харесахте и двамата, когато ви видѣхъ прѣзъ есенъта.

Слѣдъ вечери тѣ стояха до късно. Разговорътъ не спираше и не стихваше. Елена бѣше много пжтувала, много видѣла и живѣла и говорѣше за всичко съ живъ интересъ. Особено разположенъ бѣше и Йосифъ. И тихото жилище на младитѣ съпружи кнѣтѣше отъ силни и весели гласове. И колкото пжти слугинята влѣзеше при тѣхъ, тя обръщаше удивени очи къмъ Елена, която дойде тѣй неочаквано и която съ самото свое влизане промѣни всичко въ тази кжша.

Стараше се да бжде весела и Мара, но... тя чувствуваше вече смуть и страхъ въ своята душа. Защото тя почваше да разбира, защо бѣше дошла Елена въ нейната кжша. То бѣше тѣй внезапно, така никога непрѣдполагаемо и толкова странно бѣше то, че Мара се губѣше въ трепетенъ смуть.

— Да, но въ своя роденъ градецъ, дѣто си прѣкаралъ дѣтството — казваше Елена. Да си отсѣлствува въ три четири години и да се върнешъ една пролѣтна вечеръ. Мили чувства буди всичко у тебе. Всѣка уличка, всѣко жгълче, кърпачътъ въ своето дѣсчено дукачче, фурната, бозаджията, кравитѣ, които се прибиратъ...

Елена сложи глава върху облегатата си ржка на масата така, че нейното широко деколте откри частъ отъ облото ѣ рамо. И Мара забѣлѣза че Йосифъ обърна очи къмъ нея и не ги помѣсти докато Елена не се изправи.

Когато говорѣше Йосифъ, Мара се обръщаше къмъ него и тогава виждаше ясно странныя блѣсъкъ на очитѣ му и необикновеното сияние, което окржжаваше цѣлото негово лице. И неговиятъ гласъ, и жестътъ му бѣха други тази вечеръ. Него живо интересуваше всичко, за което говорѣше Елена и той бѣше необикновено духовитъ. Елена схващаше всичко това, и въ цѣлата нейна фигура се рисуваха щастие.

И когато Елена видѣ, че Йосифъ бѣше обърналъ съвсѣмъ своя столъ къмъ нея, тя млъкна и, така смѣлчана, го погледна укорно въ очитѣ. Слѣдъ това изправи своето голѣмо и силно тѣло и си взе „лека ношъ“ — по-рано отъ него и послѣ отъ Мара.

Тѣ я изпратиха до нейната стая. Като се върнаха и Йосифъ затвори слѣдъ себе си вратата, той обхвана и зацѣлува своята малка и нѣжна жена... Но неговата пѣрждка бѣше странно трепетна и цѣлувките му бѣха горещи и дълбоки, каквито Мара не познаваше. Тя пламна, сви вѣжди и дигна ржка да го отстрани, но я облегна само на гърдитѣ му и не му каза нищо.

Цѣлата тази ношъ Мара не заспа. Тя лежа въ кревата си неподвижно по грѣбъ, съ ржцѣ скопчени подъ глава. За нея нѣмаше никакво съмнѣние, че Елена бѣше дошла за мжжа ѣ. — И въ първата си още срѣща съ него тя го бѣше увлѣкла.

Стъклата на прозорцитѣ посинѣха и слѣдъ туй побѣлѣха. Мара стана тихо, отвори единъ отъ тѣхъ и остана до него. Дѣньтъ се начеваше свѣжъ, бистъръ, изпълненъ съ благоухание и звѣнкитѣ гласове на косовѣтъ...

II.

Тоя дѣнь Йосифъ прѣди обѣдъ не ходи на лекциитѣ, а слѣдъ обѣдъ отиде съ него въ университета и Елена. Тя изказа желание да чуе нѣкой отъ професоритѣ, когато гоѣ вече излизаше и, тѣй като тя бѣше облѣчена — излѣзе веднага съ него. —

То стана внезапно и толкова бързо, че Мара, която прѣмисли да задржи Елена, като ѣ наговори направо и открито всичко, не успѣ да каже нищо и остана сама въ коридора. Когато тѣ минаха по двора и завиха въ